

ШИНИЧИ ХОШИ КАПРИЗНИЯТ КЛИЕНТ

Превод от японски: Любомир Тодоров, 1985

chitanka.info

— Какво става? Далече ли е още планетата, към която сме тръгнали? Не, вече сме съвсем близо.

Помещението за пътници в космическия кораб беше луксозно обзаведено с дебел килим и блестящи златисти предмети. Моят клиент, удобно отпуснат в изящно кресло до илюминатора, държеше в едната си ръка пура, а в другата — чаша бренди. Той ми зададе този въпрос, наслаждавайки се на звездното небе.

— Ако желаете, можете да погледнете през този телескоп — казах аз и преместих по-близо до илюминатора украсения с инкрустации телескоп, извадих кърпичка и изтрих внимателно окулярите, след което се поклоних вежливо. Клиентът погледна през телескопа и каза:

— Хм. Щом има морета, значи има и континенти.

— Точно така е, както благоволихте да кажете.

— А континентите защо са лилави?

— Както сигурно вие сам предполагате, това се дължи на цвета на растенията.

— Странна работа! Добре ще е и ако има някакви по-особени животни, за трофеи. Искам да блесна пред приятелите си. Не искам никой да ме превъзхожда с нещо. Би ми било много неприятно, ако някой тип намери отнякъде животно, по-рядко срещано от моето.

— Вие сте прав. На тази планета досега не съм водил никого. Сигурен съм, че ще попаднете на изключително рядко животно — отговорих аз и му поднесох пепелника, който държах в ръка. Той смяташе за нещо съвсем нормално някой да му държи пепелника — изтръска в него пепелта от пурата си и тъй като, изглежда, моите думи му се харесаха, каза с доволна усмивка:

— Значи, заради мене ти избра тази планета, на която досега не си водил никого! Да, парите стимулират хората!

— Много съм ви благодарен. Винаги на вашите услуги — отговорих аз.

Вече дълго време работя тая работа и би било непростимо, ако клиентите ми не останат доволни. Всичките си пари дадох за този космически кораб. Обзаведох го луксозно и сега развеждам с него по разните планети милионерите, когато се чудят какво да правят. На Земята хората почти не се занимаваха с лов. Тъй като моят клиент определено беше богат и заемаше висок пост, аз трябваше

непрекъснато да му се кланям, но затова пък и възнаграждението нямаше да бъде никак малко. Най-много пари падат от такива като този, който през цялото време ме гледа с пренебрежение и нае целия космически кораб, без да се интересува колко струва, за да отиде на екзотичен лов. След малко ще започнем да се приземяваме.

— Хм. Гледай много да не тръска при кацането! Защото аз плащам!

Съсредоточих цялото си внимание и кацнах съвсем неусетно, надявайки се на допълнително възнаграждение.

— Как ви се стори кацането? Ето че най-после пристигнахме! — казах аз, защото толкова ловко приземих космическия кораб, че само в чашата с коняка, оставена на масата, се появи една малка вълничка.

— Хм. Наистина беше добре!

— А сега как ще благоволите, веднага ли да тръгнем на лов, или да приготвя нещо леко за хапване?

— Остави хапването за после. Искам час по-скоро да излезем на лов.

— Да, разбира се. В такъв случай благоволете да се преоблечете.

Извадих от гардероба, направен от хубаво сандалово дърво, ловен костюм и му го подадох с поклон.

— А ето, заповядайте и обувките.

Той провеси краката си и аз, прегънат на две, започнах да го обувам. Моят клиент си имаше принцип да не се превива пред никого, та сигурно нямаше навика и сам да си обува обувките. Най-накрая му завързах връзките, изправих се и свалих от стената пушката, която стреляше с упойващи патрони.

— Тази пушка е с упойващи патрони. Разбира се, вие знаете как се стреля с такава пушка или...

— Зная. Хайде, да тръгваме!

Отворих вратата, изкарах джипа навън и седнах зад волана.

— Къде има животни?

Как можех да му отговоря къде има животни на тази планета, когато аз самият за първи път се намирах на нея? Естествено, няха никакво понятие. И този път ми помогна интуицията, натрупана с дългогодишния опит. Подгоних джипа по пепелявосивото поле и се насочих към гората, която се показва в далечината.

— Гледай колко странен цвят имат тези растения! И как се променят!

— Да, прав сте. Когато има слънце, растенията са жълти, а после цветът им се променя — отговорих му аз, но нямах никакво желание да се впускам в научни обяснения.

— Наистина много интересно явление! — каза той.

Беше се изпъчил на седалката и гледаше нагоре към яркото жълто слънце. Изглежда бе повярвал на моето „научно“ обяснение. Щом наближихме гората, аз натиснах спирачките.

— Гледай добре! Да си нямаме неприятности!

Настроението на моя клиент обаче бързо се оправи.

— Има животни! Бъдете готов да стреляте!

— Така ли! Къде са?

— Ето там! Виждате ли?

Посочих му с пръст към гората, където се беше показало едно животно.

— Благоволете да се прицелите!

— Разбрах.

Без да се прицели много внимателно, той стреля. Улучи. Животното се сгромоляса на земята. Пушката беше последен модел и имаше специално съоръжение, с помощта на което прицелното устройство се командуваше от мястото, където бях седнал аз. Не можеше да не улуча. Клиентът ми смяташе, че сам е улучил целта, но това мен много не ме безпокоеше.

— Вие сте прекрасен стрелец!

— За мене е нищо да улуча целта с първия изстрел — каза той.
— А сега искам да ме снимаш с трофея.

Той слезе от джипа, отиде до животното, зае надменна поза с излъчени гърди. В тази поза го снимах с апарата.

— Само че не ми се вижда това животно да е много интересно. Не ти ли прилича на най-обикновена мечка?

Той беше прав, като казваше това. Наистина, животно на четири крака, нищо особено. Аз се приближих и го огледах по-внимателно.

— Не, извинете ме, но тук не сте прав. Погледнете например лицето. Нима муцуната не е в горната част на главата, а очите в долната половина? Лично аз за първи път виждам такова нещо.

— Наистина ли? — каза моят клиент с доволна нотка в гласа. — В такъв случай не сбърках, като дойдох чак тук с тебе. Направи бързо една клетка и го сложи в нея.

Докато аз свалих от джипа разглобената на части метална клетка, моят клиент, с доволно изражение на лицето, гладеше по гърба упоеното животно. Изведнъж той замръзна неподвижно и лицето му позеленя.

— Какво има?

— Няма нищо. Остави клетката, тя няма да ни трябва. Да се връщаме бързо в ракетата — каза той ядосано.

Усещах, че сега не беше най-удобното време да го разпитвам за причините за това негово внезапно решение или да се опитвам да се противопоставя. Натиснах газта докрай и се насочихме към кораба.

— Излитай бързо!

— Разбрано!

Отново полетяхме в космическото пространство. Настроението на моя клиент обаче продължаваше да бъде отвратително.

— Чувал съм, че на умората много добре се отразява конякът — обадох се аз плахо.

— Нямам нужда. Как можахме да попаднем на такава безинтересна планета! Защо ме правиш на глупак! Давай да отиваме на някаква друга планета. Ако не увеличиш скоростта, няма да получиш нищо!

Не знаех какво да правя. Но все пак щеше да ми бъде от полза за следващите клиенти, ако разберях каква беше причината за лошото му настроение. Имах време до следващата планета. Мобилизирах целия си дългогодишен опит и всичките си способности и най-накрая успях да изкопча причината за внезапното му недоволство.

— Всъщност пъпът на това животно се намираше на гърба му — каза моят клиент.

— Нима това не е рядкост, животно, чийто пъп се намира на гърба му?

— Само като си помислих, че има животно, което може да ходи с по-напета стойка от мене...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.